

ತರಗತಿಯಲ್ಲಿ ರಾಜಕುಮಾರ

- ರುಕ್ಮಿಣಿ ಬ್ಯಾನರ್ಜಿ

ಲಕ್ಷೋಗೇ ಅನತಿ ದೂರದಲ್ಲಿರುವ ಬಕ್ಷಿ ಕಾ ತಲಾಬ್ ಬ್ಲಾಕ್‌ನಲ್ಲಿರುವ ಸರ್ಕಾರಿ ಪ್ರಾಥಮಿಕ ಶಾಲೆಯಲ್ಲಿ ಈಗ ಮಧ್ಯಾಹ್ನದ ಸಮಯ. ಆ ಪ್ರದೇಶದ ಇತರ ಅನೇಕ ಶಾಲೆಗಳಂತೆ, ಈ ಶಾಲೆಯಲ್ಲೂ ಕೆಳಗಿನ ಹಂತದ ತರಗತಿಗಳು ಹೆಚ್ಚಿನ ಮಕ್ಕಳಿಂದ ತುಂಬಿ ತುಳುಕುತ್ತಿದೆ. ೨ನೇ ತರಗತಿಯ ಕೊಠಡಿಯಲ್ಲಿ ಅರ್ಧಕ್ಕಿಂತ ಹೆಚ್ಚು ಮಕ್ಕಳು ಆ ವರ್ಗದಲ್ಲಿ ಇರಲು ಬಹಳ ಚಿಕ್ಕವರೇನೋ ಎಂಬಂತೆ ಇದ್ದಾರೆ. ನಾವು ಭಾಷಾ ಪಠ್ಯ ಪುಸ್ತಕದಲ್ಲಿ ನಿರತರಾಗಿದ್ದೇವೆ. ಅಧ್ಯಾಯ ಉದ್ದವಾಗಿದೆ. ನಾವು ಮೊದಲ ಪ್ಯಾರಾಗ್ರಾಫ್‌ನೊಂದಿಗೆ ಪ್ರಾರಂಭಿಸಿದ್ದೇವೆ. ಒಂದಿಬ್ಬರು ಮಕ್ಕಳನ್ನು ಬಿಟ್ಟರೆ ಯಾರೊಬ್ಬರೂ ಒಂದಿಷ್ಟು ಸಾಲುಗಳನ್ನೂ ಸರಾಗವಾಗಿ ಓದಲಾರರು.

ನಾವು ತೆಗೆದುಕೊಂಡಿರುವ ಅಧ್ಯಾಯದ ಹೆಸರು ಸಿದ್ಧಾರ್ಥ.

“ಅದೊಂದು ಉಚ್ಚರಿಸಲು ಕಷ್ಟವಾದ ಹೆಸರು. ನೀವೆಲ್ಲರೂ ಅದನ್ನು ಹೇಳುತ್ತೀರಾ?”

उत्तर प्रदेश कक्षा 2 पाठ्य पुस्तक

पाठ:- सिद्धार्थ और हंस, पेज नं. 71

सवेरे का समय था। चिड़ियाँ पेड़ों पर चहचहा रही थी। रंग-बिरंगे फूल खिले थे। राजकुमार सिद्धार्थ बाग में टहल रहे थे। अचानक एक हंस ऊपर से गिरा। वे लपक कर उसके पास गये। हंस को तीर लगा था। सिद्धार्थ ने तीर को धीरे-धीरे निकाला। घाव को पानी से धोया। हंस अपने बचाने वाले को एकटक देख रहा था।

ಒಮ್ಮೆಲೇ ತರಗತಿಯು “ಸಿದ್ಧಾರ್ಥ” ಎಂದು ಮತ್ತೆ ಮತ್ತೆ ಜೋರಾಗಿ ಹೇಳಲು ಪ್ರಾರಂಭಿಸಿತು. ಆ ಹೆಸರು ಅವರ ನಾಲಿಗೆಗಳನ್ನು ಹಲವು ಬಗೆಗಳಲ್ಲಿ ಹೊರಳಿಸುತ್ತಿತ್ತು. ಕೆಲ ಹೊತ್ತಿನ ನಂತರವೂ ಒಂದಾದ ಮೇಲೆ ಒಂದರಂತೆ ಬರುವ “ದ” ಮತ್ತು “ಧ” ಶಬ್ದಗಳನ್ನು ಉಚ್ಚರಿಸುವುದು ಕೆಲವು ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಕಷ್ಟವಾಗಿತ್ತು. ರಾಜಕುಮಾರನ ಹೆಸರಿನಲ್ಲಿರುವ ಪುನರಾವರ್ತಿತ ಮಹಾಪ್ರಾಣದ ಉಚ್ಚಾರ ತರಗತಿಯಲ್ಲಿ ಅನುರಣಿಸುತ್ತಿತ್ತು. ಮಕ್ಕಳು ಪದದ ಉಚ್ಚರಣೆಯನ್ನು ಆಸ್ವಾದಿಸುತ್ತಿರುವಂತೆ ಇತ್ತು.

“ರಾಜಕುಮಾರ್ ಸಿದ್ಧಾರ್ಥ ಬಾಗ್ ಮೇ ತಹಲ್ ರಹೇ ಥ” . “ತಹಲ್ ರಹೇ ಥ” ಎಂದರೆ ಏನು? ಎಂದು ನಾನು ಕೇಳಿದೆ. “ತಹಲ್ಲ್ಯಾ” ಎಂದರೆ ವಾಯುವಿಹಾರ ಎಂಬ ಅರ್ಥವೇ ಅಥವಾ ಬೇರೆ ಯಾವುದಾದರೂ ಅರ್ಥವಿದೆಯೇ? ಎಲ್ಲರೂ “ತಹಲ್ಲ್ಯಾ” ಮಾಡಬಹುದೇ? ಒಬ್ಬ ಹುಡುಗನಿಗೆ ಕೊನೆಯ ಮಾತನ್ನು ಆಡಬೇಕೆನಿಸಿತು. ಅವನ ಪ್ರಕಾರ “ತಹಲ್ಲ್ಯಾ” ಎಂದರೇನು ಎಂದು ಹೇಳುವುದಕ್ಕಿಂತ ಅದನ್ನು ಅಭಿನಯಿಸಿ ತೋರಿಸುವುದು ಸರಳವಾಗಿತ್ತು. ತರಗತಿಯು ಅವನಿಗೆ ಜಾಗವನ್ನು ತೆರವುಗೊಳಿಸುತ್ತದೆ. ಹುಡುಗನು ತನ್ನ ಹೊಟ್ಟೆಯನ್ನು ಹೊರಹಾಕಿ ಮತ್ತು ತಲೆಯನ್ನು ಹಿಂದಕ್ಕೆ ಎಸೆದಂತೆ ನಿಲ್ಲುತ್ತಾನೆ. ನಂತರ ಅವನು ನಿಧಾನವಾಗಿ ತನ್ನ ತೋಳುಗಳನ್ನು ಚಲಿಸುತ್ತಾ ಆರಾಮವಾದ ಶೈಲಿಯಲ್ಲಿ ಮುಂದಕ್ಕೆ ನಡೆಯುತ್ತಾನೆ. “ಆಹ್ ಹಾ” , “ತಹಲ್ಲ್ಯಾ” ಎಂದರೆ ರಸ್ತೆಯಲ್ಲಿ ನಡೆದು ಹೋಗುತ್ತಿರುವ ದಪ್ಪ ವ್ಯಕ್ತಿ ಎಂದು ತರಗತಿಯಲ್ಲಿ ಹಿಂದೆ ಕುಳಿತಿದ್ದ ಹುಡುಗಿಯೊಬ್ಬಳು ಹೇಳುತ್ತಾಳೆ.”

ನಾನು ಕಥೆಯನ್ನು ಓದಲು ಪ್ರಾರಂಭಿಸುತ್ತೇನೆ ಮತ್ತು ಮಕ್ಕಳು ಎಚ್ಚರಿಕೆಯಿಂದ ಆಲಿಸುತ್ತಾರೆ. ತರಗತಿಯಲ್ಲಿನ ಹೆಚ್ಚಿನ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ, ಅಧ್ಯಾಯವು ತುಂಬಾ ಉದ್ದ ಮತ್ತು ಕಠಿಣ ಎನಿಸುತ್ತಿದೆ. ಅವರು ಓದುವುದನ್ನು ಕಲಿಯಲು, ಅವರ ಈ ಕಲಿಕೆಗೆ ಆಧಾರವಾಗಿ ನಿಲ್ಲಲು ಮತ್ತು ಬೆಂಬಲಿಸಲು ಅವರಿಗೆ ಸರಳವಾದ ಮತ್ತು ಚಿಕ್ಕದಾದ ಪಠ್ಯದ ಅಗತ್ಯವಿದೆ. ಅವರಿಗೆ ಸಣ್ಣ ಕಥೆಯ ಪುಸ್ತಕಗಳಲ್ಲಿ ಬಣ್ಣ ಬಣ್ಣದ ಚಿತ್ರಗಳಿರಬೇಕು. ಪುಸ್ತಕಗಳಲ್ಲಿನ ಪಾತ್ರಗಳು ಜೀವ ತುಂಬಿಕೊಂಡು ತಮ್ಮ ಮುಂದೆ ಬರುವುದು ಅವರಿಗೆ ಮುಖ್ಯವಾಗುತ್ತದೆ. ಅವುಗಳನ್ನು ಗಟ್ಟಿಯಾಗಿ ಓದಬೇಕು. ಅವರು ಏನನ್ನು ಓದುತ್ತಿರುವರೋ ಅದರ ಬಗ್ಗೆ ಮಾತನಾಡಬೇಕು ಮತ್ತು ಯೋಚಿಸಬೇಕು. ಯಾವ ವಾತಾವರಣದಲ್ಲಿ ಸುತ್ತಲೂ ಓದು, ಬರಹ, ಮಾತು, ಚರ್ಚೆ ನಡೆಯುತ್ತಿರುತ್ತದೋ ಅಂತಹ ವಾತಾವರಣದಲ್ಲಿ ಓದುವ ಆಸೆ ಮತ್ತು ಸಾಮರ್ಥ್ಯ ಬೆಳೆಯುತ್ತದೆ.

ಲಕ್ಷೋ ಗ್ರಾಮದಲ್ಲಿರುವ ನನ್ನ ಮಕ್ಕಳು ಒಂದು ಸವಾಲನ್ನು ಮುಂದಿಡುತ್ತಾರೆ. ಇದು ನನಗೆ ಮತ್ತು ನನ್ನ ತರಗತಿಗೆ ಮಾತ್ರವಲ್ಲದೇ ದೇಶದಾದ್ಯಂತ ಇರುವ ಇದೇ ರೀತಿಯ ಶಾಲೆಗಳಿಗೆ ಸವಾಲಾಗಿದೆ.

ಬಕ್ಷಿ ಕಾ ತಾಲಾಬ್‌ನಲ್ಲಿ ಇರುವಂತಹ ಅನೇಕ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಮತ್ತು ಅವರ ಕುಟುಂಬಗಳಿಗೆ ಶಾಲೆ ಎಂಬುದು ಹೊಸ ವಿಷಯವಾಗಿದೆ. ಶಾಲೆಯು ಔಪಚಾರಿಕ ಸ್ಥಳವಾಗಿದೆ: ಸಮಯದ ಬಳಕೆಯ ಬಗ್ಗೆ ಮತ್ತು ಜನರ ನಡುವಿನ ಸಂವಹನಗಳು ಹೇಗೆ ನಡೆಯುತ್ತವೆ ಎಂಬುದರ ಕುರಿತು ನಿಯಮಗಳಿವೆ. ಈ ನಿಯಮಗಳು ಮತ್ತು ನಡವಳಿಕೆಗಳು ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಅಥವಾ ಸಮುದಾಯದಲ್ಲಿ ಇರುವ ನಿಯಮಗಳಿಗಿಂತ ಭಿನ್ನವಾಗಿರುತ್ತವೆ. ಒಂದು ಔಪಚಾರಿಕ “ಶಾಲಾ” ಭಾಷೆ ಎಂಬುದು ಇರುತ್ತದೆ ಮತ್ತು ಮನೆಯ ಒಳಗೆ ಮತ್ತು ಶಾಲೆಯ ಹೊರಗೆ ಅವಳು/ಅವನು ಹೇಗೆ ಮಾತನಾಡುತ್ತಾಳೆ/ನೆ ಮತ್ತು ಸಂವಹನ ನಡೆಸುತ್ತಾಳೆ/ನೆ ಎನ್ನುವುದಕ್ಕಿಂತ ಶಾಲೆಯಲ್ಲಿನ ಅಭಿವ್ಯಕ್ತಿಯ ಶೈಲಿಯು ಭಿನ್ನವಾಗಿರುತ್ತದೆ. ತರಗತಿಯಲ್ಲಿ ಏನು ನಡೆಯಬೇಕು ಎಂಬುದನ್ನು ಪಠ್ಯಪುಸ್ತಕಗಳು ಮಾರ್ಗದರ್ಶಿಸುತ್ತವೆ. ಎಲ್ಲಾ ಕಿರು-ಪರೀಕ್ಷೆಗಳು ಮತ್ತು ವಾರ್ಷಿಕ ಪರೀಕ್ಷೆಗಳು ತರಗತಿಯಲ್ಲಿ “ಕಲಿಸಿದ” ಪುಸ್ತಕಗಳಲ್ಲಿ ಏನಿದೆ ಎಂಬುದನ್ನು ಆಧರಿಸಿವೆ. “ಮನೆ” ಯಿಂದ “ಶಾಲೆ” ಯನ್ನು ಮತ್ತು ಸಾಮಾನ್ಯ “ಜೀವನ” ದಿಂದ “ಕಲಿಕೆ” ಯನ್ನು ಹೀಗೆ ಪ್ರತ್ಯೇಕಿಸುವುದರಿಂದ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಮತ್ತು ಪೋಷಕರಿಗೆ ಶಾಲೆಯಲ್ಲಿ ಕಲಿಸುವ “ಪುಸ್ತಕ ಜ್ಞಾನ” ವೆಂದರೆ ಹೀರಿಕೊಳ್ಳಬೇಕಾದ ಜ್ಞಾನ ಎಂಬ ಭಾವನೆಯನ್ನು ಉಂಟುಮಾಡುತ್ತದೆ. ಮಕ್ಕಳು ದೊಡ್ಡವರಾಗುತ್ತಾ ಉನ್ನತ ತರಗತಿಗಳಿಗೆ ಹೋಗುವಾಗ ಈ ಅನಿಸಿಕೆಗಳು ದೂರಗಾಮಿ ಪರಿಣಾಮಗಳನ್ನು ಬೀರುತ್ತವೆ. ಈ ಗ್ರಹಿಕೆಯನ್ನು ಮೊದಲೇ ಮುರಿಯಬೇಕು. ಮೂಲಭೂತವಾಗಿ ಪ್ರಮುಖವಾದ ಹಲವು ವಿಧಾನಗಳಲ್ಲಿ ಪುಸ್ತಕಗಳು ಮತ್ತು ಚರ್ಚೆಗಳು, ಮಕ್ಕಳು ತಮ್ಮದೇ ಆದ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಮತ್ತು ತಮ್ಮದೇ ಆದ ಭಾಷಾವೈಶಿಷ್ಟ್ಯದಲ್ಲಿ ಮಾತನಾಡಲು ಅವಕಾಶ ಮಾಡಿಕೊಡುವುದು, ತರಗತಿಯಲ್ಲಿ ಏನಾಗುತ್ತದೆ ಎಂಬುದನ್ನು ಹೊರಗೆ ನಡೆಯುವುದರೊಂದಿಗೆ ಜೋಡಿಸಲು ಅನುವು ಮಾಡಿಕೊಡುವುದು. ಇವೆಲ್ಲವೂ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಶಾಲೆ ಮತ್ತು ಮನೆಗಳು ಬೇರೆ ಬೇರೆ ಅಲ್ಲ ಎಂಬುದನ್ನು ಅರ್ಥಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಲು ಸಹಾಯ ಮಾಡುತ್ತವೆ.

ನಮ್ಮ ಪಠ್ಯಪುಸ್ತಕಗಳು ಅಥವಾ ಕಥೆ ಪುಸ್ತಕಗಳು ಸಹ ಮುಖ್ಯವಾಹಿನಿಯ ಭಾಷೆ ಅಥವಾ ರಾಜ್ಯದ ಪ್ರಮಾಣಿತ ಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ ಬರೆಯಲ್ಪಟ್ಟಿರುತ್ತವೆ. ಆದರೆ ಅನೇಕ ಮಕ್ಕಳು, ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ ಸಾಮಾಜಿಕವಾಗಿ ಹಿಂದುಳಿದ ಸಮುದಾಯಗಳಿಗೆ ಸೇರಿದವರು ವಿಭಿನ್ನ ಭಾಷಾ ಹಿನ್ನೆಲೆಯನ್ನು (ಉಪಭಾಷೆಗಳು, ಶಬ್ದಕೋಶ ಮತ್ತು ವಾಕ್ಯರಚನೆಯ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ) ಹೊಂದಿರುತ್ತಾರೆ. ಅಂತಹ

ಮಕ್ಕಳಿಗೆ 'ಸೇತುವೆ'ಗಳು ಬೇಕು. ಶಾಲೆಗೆ ಬರುವುದು ಅವರಿಗೆ ಮತ್ತು ಅವರ ಕುಟುಂಬಗಳಿಗೆ ಕೇವಲ ಹೊಸ ವಿಷಯ ಮಾತ್ರವಲ್ಲ. ಕೆಲವೊಮ್ಮೆ ಅವರು ತಾವು ಬಂದಿರುವ ಪ್ರಪಂಚದಲ್ಲಿ ಸಂಪೂರ್ಣವಾಗಿ ಹೊಸ ಭಾಷೆಯನ್ನು ಕಲಿಯಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ತಿಳಿದಿರುವುದರಿಂದ ತಿಳಿಯದ ವಿಷಯದ ಕಡೆಗೆ ಪ್ರಯಾಣ ಮಾಡುವುದು ಕಾಳಜಿಯಿಂದ ಸಾಗಬೇಕಾದ ಪ್ರಯಾಣವಾಗಿರುತ್ತದೆ. ೧ ಮತ್ತು ೨ನೇ ತರಗತಿಗಳ ಶಿಕ್ಷಕರಿಗೆ ಈ ವಿಶೇಷ ಜವಾಬ್ದಾರಿ ಇರುತ್ತದೆ- ಮಗುವು ಮನೆಯ ಜಗತ್ತಿನಿಂದ ಶಾಲೆಯ ಮತ್ತು ಮುಖ್ಯವಾಹಿನಿಯ ಪ್ರಮಾಣಿತ ಭಾಷೆಯ ಜಗತ್ತಿಗೆ ಚಲಿಸಿದಾಗ ಮಗುವಿನ ಭಾಷಾ ಬೆಳವಣಿಗೆಯನ್ನು ಬೆಂಬಲಿಸಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ನಮ್ಮ ಪ್ರಾಥಮಿಕ ಶಾಲಾ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯು ಹಲವಾರು ಗೃಹೀತಗಳ ಮೇಲೆ ನಿರ್ಮಿಸಲ್ಪಟ್ಟಿದೆ.

ಗೃಹೀತ ೧: ಮಕ್ಕಳು ೨ ನೇ ವಯಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಶಾಲೆಯನ್ನು ಪ್ರಾರಂಭಿಸುತ್ತಾರೆ.

ಗೃಹೀತ ೨: ಮಕ್ಕಳು ನಿಯಮಿತವಾಗಿ ಶಾಲೆಗೆ ಹಾಜರಾಗುತ್ತಾರೆ.

ಗೃಹೀತ ೩: ಪ್ರತಿ ವರ್ಷವೂ ಅವರಿಂದ ಏನನ್ನು ನಿರೀಕ್ಷಿಸಬಹುದು ಎಂಬುದನ್ನು ಅವರು ಕಲಿಯುತ್ತಾರೆ. ಪ್ರತಿ ನಂತರದ ವರ್ಷ, ಆ ನಿರ್ದಿಷ್ಟ ತರಗತಿಯ ಪಠ್ಯಪುಸ್ತಕದ ಮೊದಲ ಅಧ್ಯಾಯದೊಂದಿಗೆ ಶಿಕ್ಷಕರು ಪ್ರಾರಂಭಿಸುತ್ತಾರೆ. ಮಕ್ಕಳು ಕಲಿಕೆಯಲ್ಲಿ ರೇಖಾತ್ಮಕ ಪ್ರಗತಿಯನ್ನು ಸಾಧಿಸುತ್ತಾರೆ ಎಂದು ಊಹಿಸಲಾಗಿದೆ. ಪ್ರತಿ ವರ್ಷ ಆ ನಿರ್ದಿಷ್ಟ ದರ್ಜೆಯ ವಿಷಯ ಮತ್ತು ವಸ್ತುಗಳನ್ನು ಪೂರೈಸಲಾಗುತ್ತದೆ. ಪ್ರತಿ ಮಗುವಿಗೆ ಪ್ರತಿ ವರ್ಷ, ಕಲಿಕೆಯ ಆಧಾರದಲ್ಲಿ ಗಣನೀಯವಾದ "ಮೌಲ್ಯ" ಸಂಗ್ರಹವಾಗುತ್ತಾ ಹೋಗುತ್ತದೆ.

ಈ ಪ್ರತಿಯೊಂದು ಗೃಹೀತಗಳು ಭಾರತದ ಬಹುಭಾಗಕ್ಕೆ, ವಿಶೇಷವಾಗಿ ಸರ್ಕಾರಿ ಶಾಲೆಗಳ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಅನ್ವಯಿಸುವುದಿಲ್ಲ. ಅನೇಕ ಮಕ್ಕಳು ಆರು ವರ್ಷಕ್ಕಿಂತ ಮುಂಚಿತವಾಗಿ ಶಾಲೆಗೆ ಸೇರುತ್ತಾರೆ ಮತ್ತು ಇನ್ನೂ ಅನೇಕರು ಬಹಳ ನಂತರದ ವಯಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಶಾಲೆಗೆ ಸೇರುತ್ತಾರೆ. ಹಾಜರಾತಿ ನಮೂನೆಗಳು ದೇಶಾದ್ಯಂತ ಬದಲಾಗುತ್ತವೆ. ಆದರೆ ಕನಿಷ್ಠ ಹಲವಾರು ಉತ್ತರ ಭಾರತದ ರಾಜ್ಯಗಳಲ್ಲಿ ಪ್ರಾಥಮಿಕ ತರಗತಿಗಳಲ್ಲಿ ಹಾಜರಾತಿ ವಿರಳವಾಗಿರುತ್ತದೆ ಮತ್ತು ಗ್ರೇಡ್‌ಗಳಾದ್ಯಂತ ನಿರಂತರತೆಯನ್ನು ಸ್ವಯಂ-ವೇದ್ಯ ಎಂಬಂತೆ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಲಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಭಾರತದ ಪ್ರಾಥಮಿಕ ಶಾಲೆಗೆ ಹೋಗುವ ಮಕ್ಕಳ ತಾಯಂದಿರಲ್ಲಿ ಅರ್ಧದಷ್ಟು ಮಂದಿ ಸ್ವತಃ ಶಾಲೆಗೆ ಹೋಗಿರುವುದಿಲ್ಲ; ಹೀಗಾಗಿ ಕುಟುಂಬದಲ್ಲಿ ಕಲಿಯುವಿಕೆಗೆ ಬೆಂಬಲವನ್ನು ಪಡೆಯುವುದು ದೂರದ ಮಾತು. ಒಂದು ಮಗು ಯಾವಾಗ ಮತ್ತು ಎಷ್ಟರ ಮಟ್ಟಿಗೆ ಶೈಕ್ಷಣಿಕವಾಗಿ ಹಿಂದೆ ಬಿದ್ದಿದೆ ಅಥವಾ ಅವನು/ಅವಳು ಆರಂಭಿಕ ತರಗತಿಗಳಲ್ಲಿ ಮೂಲಭೂತ ಅಂಶಗಳನ್ನು ಗ್ರಹಿಸುವಲ್ಲಿ ಯಶಸ್ವಿಯಾಗಿದ್ದಾಳೆ/ನೆಯೇ ಎಂಬುದು ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ ಯಾರಿಗೂ ತಿಳಿದಿಲ್ಲ. ಶೈಕ್ಷಣಿಕ

ವರ್ಷದಾದ್ಯಂತ, ಶಿಕ್ಷಕರನ್ನು “ಕೋರ್ಸ್” ಅಥವಾ ಪಠ್ಯಪುಸ್ತಕವನ್ನು ಪೂರ್ಣಗೊಳಿಸಲು ಪ್ರಚೋದಿಸಲಾಗುತ್ತದೆ. ವರ್ಷದ ಅವಧಿಯಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಅವರಿಂದ ನಿರೀಕ್ಷಿಸುವುದು ಇಷ್ಟು ಮಾತ್ರ.

ಆದರೆ, ಸಾಕಷ್ಟು ಪ್ರಗತಿ ಸಾಧಿಸದ ಮಕ್ಕಳ ಬಗ್ಗೆ ಏನು ಮಾಡುವುದು? ನಮ್ಮ ಶಾಲಾ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯು ಓದಿನಲ್ಲಿ ಹಿಂದುಳಿದ ಮಕ್ಕಳನ್ನು ಗುರುತಿಸಲು, ಪತ್ತೆಮಾಡಲು ಅಥವಾ ಸಹಾಯ ಮಾಡಲು ಯಾವುದೇ ಅಂತರ್ನಿರ್ಮಿತ ಪರಿಹಾರ ರಚನೆಗಳನ್ನು ಹೊಂದಿಲ್ಲ. ೧ನೇ ತರಗತಿಯ ನಂತರ ಪಠ್ಯಪುಸ್ತಕಗಳ ವೇಗವು ಗಣನೀಯವಾಗಿ ಹೆಚ್ಚುತ್ತದೆ. ಹಾಗಾಗಿ, ೨ನೇ ತರಗತಿಯಿಂದ ಅನೇಕ ಮಕ್ಕಳು ಓದಿನಲ್ಲಿ ಬಹಳ ಹಿಂದೆ ಉಳಿದುಬಿಡುತ್ತಾರೆ.

ಕಳೆದ ಒಂದು ದಶಕದಿಂದ, ‘ಪ್ರಥಮ’ ಸಂಸ್ಥೆಯು ಅನೇಕ ರಾಜ್ಯಗಳಲ್ಲಿ ಸರ್ಕಾರಿ ಶಾಲಾ ವ್ಯವಸ್ಥೆಗಳು ಮತ್ತು ಗ್ರಾಮ ಸಮುದಾಯಗಳೊಂದಿಗೆ ಕೆಲಸ ಮಾಡಿದೆ. ಪ್ರಾಥಮಿಕ ಶ್ರೇಣಿಗಳಲ್ಲಿ ಓದುವಿಕೆಯನ್ನು ವೇಗವರ್ಧಿಸಲು ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಹೋರಾಟದ ಅವಕಾಶವನ್ನು ನೀಡಲು ಮತ್ತು ಸಾರ್ವತ್ರಿಕ ಪ್ರಾಥಮಿಕ ಶಿಕ್ಷಣದಲ್ಲಿ ನಿಜವಾಗಿಯೂ ಒಂದು ಅಚ್ಚನ್ನು ಮೂಡಿಸಲು ಸಂಘಟಿತ ಕ್ರಮದ ಅಗತ್ಯವಿದೆ ಎಂದು ನಾವು ಭಾವಿಸುತ್ತೇವೆ. ಓದಲು ಕಲಿಯುವುದು ಶಿಕ್ಷಣದಲ್ಲಿನ ಮೊದಲ ಮತ್ತು ಅತ್ಯಂತ ಅಗತ್ಯವಾದ ಹಂತವಾಗಿದೆ. ನಿರರ್ಗಳವಾಗಿ ಓದಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗದಿದ್ದರೆ ಮಗುವು ಯಾವುದೇ ಶಾಲೆ ಅಥವಾ ಶೈಕ್ಷಣಿಕ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮದಲ್ಲಿ ಮತ್ತಷ್ಟು ಪ್ರಗತಿ ಸಾಧಿಸಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ಅದೇ ರೀತಿ, ಮೂಲ ಅಂಕಗಣಿತದಲ್ಲಿ ಭದ್ರ ಬುನಾದಿ ಇಲ್ಲದೆ ಇದ್ದರೆ ಮಕ್ಕಳು ಶಾಲೆಯಲ್ಲಿ ಮುಂದೆ ಸಾಗಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ಅವರ ಕಲಿಕೆಯನ್ನು ಬಲಪಡಿಸಲು ಮತ್ತು ವೇಗಗೊಳಿಸಲು ದೊಡ್ಡ ಪ್ರಮಾಣದ ಕೇಂದ್ರೀಕೃತ ಪ್ರಯತ್ನಗಳನ್ನು ಶಾಲೆಯ ಹೊರಗೆ ಮತ್ತು ಶಾಲೆಯ ಒಳಗೆ ಮಾಡಬೇಕಾಗಿದೆ. ಇದರಿಂದ ಭಾರತದ ಮಕ್ಕಳು ಶಿಕ್ಷಣದ ಪ್ರಾಥಮಿಕ ಹಂತದಾದ್ಯಂತ ತೃಪ್ತಿಕರ ಮತ್ತು ನಿರಂತರ ಪ್ರಗತಿಯನ್ನು ಸಾಧಿಸಬಹುದು.

ಪ್ರಥಮ ಸಂಸ್ಥೆಯ ಪ್ರಸ್ತುತ ‘ಓದು ಇಂಡಿಯಾ’ ಅಭಿಯಾನದ ಗುರಿ ಎಲ್ಲಾ ಭಾರತೀಯ ಮಕ್ಕಳು ನಿರರ್ಗಳವಾಗಿ ಓದಬೇಕು ಮತ್ತು ೨೦೧೦ರ ವೇಳೆಗೆ ಮೂಲಭೂತ ಅಂಕಗಣಿತವನ್ನು ಆತ್ಮವಿಶ್ವಾಸದಿಂದ ಮಾಡುವುದು ಸಾಧ್ಯವಾಗಬೇಕು ಎಂಬುದು. ಸರ್ಕಾರಗಳು ಮತ್ತು ಗ್ರಾಮ ಸಮುದಾಯಗಳೊಂದಿಗಿನ ಸಹಯೋಗದ ಮೂಲಕ, ಈ ಅಭಿಯಾನವು ಪ್ರಸ್ತುತವಾಗಿ ೩೦೦೦ಕ್ಕೂ ಹೆಚ್ಚು ಗ್ರಾಮೀಣ ಜಿಲ್ಲೆಗಳಲ್ಲಿ ಸಕ್ರಿಯವಾಗಿದೆ. ಮಕ್ಕಳ ಕಲಿಕೆಯನ್ನು ಬಲಪಡಿಸಲು ಅಸ್ತಿತ್ವದಲ್ಲಿರುವ ಸಂಪನ್ಮೂಲಗಳನ್ನು ವೇಗವರ್ಧನೆ ಮಾಡುವುದು ಮತ್ತು ರಚನೆಗಳನ್ನು ಶಕ್ತಿಯುತಗೊಳಿಸುವುದು ಗುರಿಯಾಗಿದೆ. ಹೆಚ್ಚಿನ ಮಕ್ಕಳು ಈ ಮಟ್ಟವನ್ನು ಮೀರಿ ಮುಂದೆ ಬರುತ್ತಾರೆ ಎಂದು ನಾವು ಭಾವಿಸುತ್ತೇವೆ.

'ಓದು ಇಂಡಿಯಾ' ಅಭಿಯಾನದ ಪ್ರಮುಖ ಅಂಶಗಳು ಸರಳ: ಮೊದಲನೆಯದಾಗಿ, ಮೂಲಭೂತ ಕಲಿಕೆಯಾಗಿದೆಯೇ ಎಂದು ಖಾತ್ರಿಪಡಿಸಿಕೊಳ್ಳುವಲ್ಲಿ ಗಮನಹರಿಸಲು ದೈನಂದಿನ ಸಮಯ ಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ರಜಾದಿನಗಳಲ್ಲಿ ಸಹ ಅಂತಹ ಸಮಯವನ್ನು ದೊರಕಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಉದಾಹರಣೆಗೆ: ಪ್ರತಿ ದಿನ ಶಾಲೆಯಲ್ಲಿ 'ಓದುವ ಅವಧಿ' , ಮತ್ತು ಬೇಸಿಗೆಯ ತಿಂಗಳುಗಳಲ್ಲಿ, ಸಮುದಾಯದಲ್ಲಿ ಓದಲು ಪ್ರತಿ ನಿತ್ಯದ ಸಮಯ. ಎರಡನೆಯದಾಗಿ, ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಒಂದು ಸೂಕ್ತವಾದ ಓದುವಿಕೆ ಮತ್ತು ಕಲಿಕಾ ಸಾಮಗ್ರಿಗಳ ನಿರಂತರ ಪೂರೈಕೆಯ ಅಗತ್ಯವಿದೆ. ಮೂರನೆಯದಾಗಿ, ವಯಸ್ಕರು ಮಕ್ಕಳೊಂದಿಗೆ ಕೆಲಸ ಮಾಡಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ; ಈ ವಯಸ್ಕರು ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ ಶಿಕ್ಷಕರು ಮತ್ತು ಗ್ರಾಮ ಸ್ವಯಂಸೇವಕರು. ಈ ವಯಸ್ಕರು ಮಕ್ಕಳೊಂದಿಗೆ ಕೆಲಸ ಮಾಡುವಾಗ ತರಬೇತಿ ಮತ್ತು ಸ್ಥಳೀಯ ಬೆಂಬಲವನ್ನು ಪಡೆಯುತ್ತಾರೆ. ನಾಲ್ಕನೆಯದಾಗಿ, ಗುರಿಗಳ ಕಡೆಗೆ ಮಕ್ಕಳ ಪ್ರಗತಿಯನ್ನು ಟ್ರ್ಯಾಕ್ ಮಾಡಬೇಕು. ಇದರಿಂದ ಕೋರ್ಸ್ ತಿದ್ದುಪಡಿಗಳನ್ನು ಮಾಡಬಹುದು.

ಅಭಿಯಾನವು ಒಂದು ಪ್ರಮುಖ ಹಂತ ತಲುಪಿದ ನಂತರ, ಮುಂದಿನ ನಾಲ್ಕು-ಆರು ತಿಂಗಳವರೆಗೆ ಅವರ ಬಗ್ಗೆ ಅನುಸರಣಾ ಕ್ರಮವನ್ನು ಯೋಜಿಸುವುದು ಮುಖ್ಯವಾಗುತ್ತದೆ. ಇದರಿಂದಾಗಿ ಮಕ್ಕಳ ಓದುವಿಕೆ ಮತ್ತು ಅಂಕಗಣಿತದಲ್ಲಿ ಉನ್ನತ ಮಟ್ಟವನ್ನು ಮತ್ತು ಅವರ ಆಸಕ್ತಿಯನ್ನು ಉಳಿಸಿಕೊಳ್ಳಬಹುದು.

ನಿಜವಾದ ಹಸ್ತಕ್ಷೇಪವು ಸರಳವಾಗಿರುತ್ತದೆ. ನಾವು ಇದನ್ನು "ಕಮಾಲ್ (CAMAL)- ಕಂಬೈನ್ಡ್ ಆಕ್ಟಿವಿಟೀಸ್ ಫಾರ್ ಮ್ಯಾಕ್ಸಿಮೈಸ್ಡ್ ಲರ್ನಿಂಗ್" ಎಂದು ಕರೆಯುತ್ತೇವೆ. ಅಂದರೆ, ಗರಿಷ್ಠ ಕಲಿಕೆಗಾಗಿ ಸಂಯೋಜಿತ ಚಟುವಟಿಕೆಗಳು.

ಚಿಕ್ಕ ಮಕ್ಕಳನ್ನು ತೊಡಗಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ಕಠಿಣ ಹೇಳುವುದು ಒಂದು ಮೋಜಿನ ಮಾರ್ಗವಾಗಿದೆ. ಕಠಿಣ ಹೇಳುವಿಕೆಯಿಂದ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಪಾತ್ರಗಳೊಂದಿಗೆ, ಕಥಾವಸ್ತುಗಳು ಮತ್ತು ಘಟನೆಗಳೊಂದಿಗೆ ಮತ್ತು ನಿರೂಪಣೆಯಲ್ಲಿ ಇವುಗಳನ್ನು ಹೇಗೆ ಒಟ್ಟಿಗೆ ಇರಿಸಲಾಗುತ್ತದೆ ಎಂಬುದರ ಪರಿಚಯವಾಗುತ್ತದೆ. ಓದುವುದನ್ನು ಕಲಿಯುವ ಮೊದಲೇ ನಿರೂಪಣೆಯ ಹರಿವಿನ ಪ್ರಜ್ಞೆಯನ್ನು ಅಭಿವೃದ್ಧಿಪಡಿಸುವುದು ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಪ್ರಮುಖ ಅಂಶವಾಗಿದೆ. ಇದು ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಪಠ್ಯಗಳಲ್ಲಿ ಮತ್ತು ಪುಸ್ತಕಗಳಲ್ಲಿ ಕಥೆಗಳನ್ನು ಅರ್ಥಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಲು ಸಹಾಯ ಮಾಡುತ್ತದೆ.

ಗಟ್ಟಿಯಾಗಿ ಓದುವುದು: ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಓದುವುದು "ಓದುವಿಕೆಯನ್ನು" ಜೀವಂತಗೊಳಿಸಲು ಉತ್ತಮ ಮಾರ್ಗಗಳಲ್ಲಿ ಒಂದಾಗಿದೆ. "ಮಾದರೀಕರಿಸುವಿಕೆ" ಯ (ಮಾಡೆಲಿಂಗ್) ಓದುವಿಕೆಯು ಮುಖ್ಯವಾಗಿದೆ. ಇದರಿಂದ ಮಕ್ಕಳು "ಒಳ್ಳೆಯ" ಓದುವಿಕೆ ಏನೆಂಬುದನ್ನು ನೇರವಾಗಿ ಸ್ವತಃ

ಅನುಭವಿಸಬಹುದು. ಸೃಷ್ಟವಾದ ಉಚ್ಚಾರಣೆಯೊಂದಿಗೆ ಗಟ್ಟಿಯಾಗಿ ಓದುವುದು, ಓದುವ ಪ್ರತಿಯೊಂದು ಪದದ ಕೆಳಗೆ ಬೆರಳನ್ನು ತೋರುತ್ತಾ ಓದುವುದರಿಂದ ಆ ಪದದ ಧ್ವನಿಯನ್ನು ಆ ಪದದ ಬರವಣಿಗೆ ರೂಪದೊಂದಿಗೆ ಮತ್ತು ಕಥೆಯ ಒಟ್ಟಾರೆ ಸನ್ನಿವೇಶಕ್ಕೆ ಜೋಡಿಸಲು ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಸಹಾಯ ಮಾಡುತ್ತದೆ.

ಮಗು ಮತ್ತು ಶಿಕ್ಷಕರು ಒಂದೇ ಪುಸ್ತಕದ ಪ್ರತಿಗಳನ್ನು ಹೊಂದಿರುವುದು ಮತ್ತು ಅದನ್ನು ಒಟ್ಟಿಗೆ ಓದುವುದು ಉತ್ತಮ. ಮಕ್ಕಳು ತಮ್ಮ ಶಿಕ್ಷಕರು ಇದ್ದ ಹಾಗೆ ಇರಬೇಕು ಮತ್ತು ಅವರು ಮಾಡುವುದನ್ನೇ ಮಾಡಬೇಕು ಎಂದು ಬಯಸುವುದು ತುಂಬಾ ಸಹಜ. ಆದ್ದರಿಂದ ಮಕ್ಕಳು “ಅನುಕರಣೆ” ಮಾಡಿ ಓದುವುದನ್ನು ಕಾಣುವುದು ಅಸಾಮಾನ್ಯವೇನಲ್ಲ. ಇದು ನಿಜವಾದ ಓದುವಿಕೆಯ ಕಡೆಗೆ ಒಂದು ಪ್ರಮುಖ ಮೊದಲ ಹೆಜ್ಜೆಯಾಗಿದೆ.

ಚರ್ಚೆಗಳು ಮತ್ತು ಸಂಭಾಷಣೆಗಳು: ಮಕ್ಕಳು ಹೇಳಿದ ಅಥವಾ ಕೇಳಿದ ಕಥೆಗಳ ಕುರಿತು ಅವರಿಂದ ಚರ್ಚೆಗಳು ಮತ್ತು ಸಂಭಾಷಣೆಗಳನ್ನು ಸರಾಗವಾಗಿಸುವುದು ಪಠ್ಯ/ಕಥೆಯನ್ನು ನಿಜ ಜೀವನ ಮತ್ತು ಅವರ ಸ್ವ-ಅನುಭವದೊಂದಿಗೆ ಬೆಸೆಯಲು ಸಹಾಯ ಮಾಡುತ್ತದೆ. “ಮಾತನಾಡುವುದು” ಸುಲಭವಲ್ಲ. ಅನೇಕ ಶಿಕ್ಷಕರು ಮಕ್ಕಳನ್ನು ಪರಸ್ಪರ “ಮಾತನಾಡಲು” ಸಕ್ರಿಯಗೊಳಿಸುವುದಕ್ಕಿಂತ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಮಕ್ಕಳ ಬಳಿ ಮಾತನಾಡುತ್ತಾರೆ. ಮಾತನಾಡುವ ಚಟುವಟಿಕೆಗಳಿಗೆ ಯೋಜನೆ ಮತ್ತು ಅಭ್ಯಾಸದ ಅಗತ್ಯವಿದೆ. ಮೌಖಿಕ ಅಭಿವ್ಯಕ್ತಿಗಾಗಿ ಅವಕಾಶಗಳನ್ನು ಎಲ್ಲಾ ಮಕ್ಕಳು ಭಾಗವಹಿಸುವಂತೆ ವಿನ್ಯಾಸಗೊಳಿಸಬೇಕಾಗಿದೆ. ಇದು ಗ್ರಹಿಕೆ ಮತ್ತು ತಿಳುವಳಿಕೆಯನ್ನು ಬಲಪಡಿಸುತ್ತದೆ.

ಚಿತ್ರ ಬಿಡಿಸುವಿಕೆ ಮತ್ತು ಗೀಚುವಿಕೆ: ಚಿಕ್ಕ ವಯಸ್ಸಿನಿಂದಲೂ, ಪೆನ್ಸಿಲ್ ಅನ್ನು ಕಾಗದವನ್ನು ಬಳಸಿಕೊಂಡು ವ್ಯಕ್ತಪಡಿಸುವ ಕೌಶಲ್ಯವನ್ನು ಬೆಳೆಸಿಕೊಳ್ಳುವಂತೆ ಮಕ್ಕಳನ್ನು ಪ್ರೋತ್ಸಾಹಿಸುವುದು ಬರವಣಿಗೆ-ಪೂರ್ವ ಕೌಶಲ್ಯಗಳನ್ನು ಬೆಳೆಸಿಕೊಳ್ಳಲು ಸಹಾಯ ಮಾಡುತ್ತದೆ. ಮೊದಲಿಗೆ, ಮಕ್ಕಳು ಸುಲಭವಾಗಿ ಗುರುತಿಸಲಾಗದ ಆಕಾರಗಳು ಮತ್ತು ಅಂಕಿಗಳನ್ನು ರಚಿಸುತ್ತಾರೆ. ಆದರೆ ಮಗುವಿಗೆ “ಇದು ಏನು” ಎಂದು ಕೇಳುವ ಒಂದು ಸರಳ ಹೆಜ್ಜೆಯು ಅವನು ಅಥವಾ ಅವಳು ಯೋಚಿಸಲು ಮತ್ತು ವ್ಯಕ್ತಪಡಿಸಲು ಸಹಾಯ ಮಾಡುತ್ತದೆ. ವಯಸ್ಸಿನು ರೇಖಾಚಿತ್ರದ ಪಕ್ಕದಲ್ಲಿ ಮಗು ಏನು ಹೇಳುತ್ತದೋ ಅದನ್ನು ಸರಳವಾಗಿ ಬರೆಯಬಹುದು. ಸಮಯ ಕಳೆದಂತೆ ರೇಖಾಚಿತ್ರಗಳು ಹೆಚ್ಚು ಗುರುತಿಸಲ್ಪಡುತ್ತವೆ ಮತ್ತು ಕೇಳಿದ ಅಥವಾ ಓದಿದ ಕಥೆಯೊಂದಿಗೆ ಹೆಚ್ಚು ಸಂಬಂಧ ಹೊಂದುತ್ತವೆ. ಮುಖ್ಯವಾದ ವಿಷಯವೆಂದರೆ ಪ್ರತಿ ಮಗುವಿನ ಅಭಿವ್ಯಕ್ತಿ ತನ್ನದೇ ಆಗಿರಬೇಕು ಮತ್ತು ನಕಲು

ಮಾಡಿರಬಾರದು ಮತ್ತು ಪ್ರತಿ ರೇಖಾಚಿತ್ರವು ಮಗು ಮತ್ತು ವಯಸ್ಕರ ನಡುವೆ ಇದು ಏನು ಎಂಬುದರ ಕುರಿತು ಕೆಲವು ಚರ್ಚೆಯನ್ನು ಹೊಂದಿರಬೇಕು.

ವಿಸಂಕೇತೀಕರಣ: ಅಕ್ಷರಗಳು ಮತ್ತು ಪದಗಳೊಂದಿಗಿನ ಆಟಗಳು ಮೂಲಭೂತ ವಿಸಂಕೇತಿಸುವ ಕೌಶಲ್ಯಗಳನ್ನು ನಿರ್ಮಿಸಲು ಸುಲಭವಾದ ಮಾರ್ಗವಾಗಿದೆ ಮತ್ತು ಚಿಹ್ನೆಗಳೊಂದಿಗೆ ಶಬ್ದಗಳನ್ನು ಸಂಪರ್ಕಿಸಲು ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಸಹಾಯ ಮಾಡುತ್ತದೆ. ಲೆಟರ್ ಕಾರ್ಡ್‌ಗಳು ಮತ್ತು ಅಕ್ಷರಮಾಲೆಯ ಚಾರ್ಟ್‌ಗಳೊಂದಿಗೆ ಮೌಖಿಕವಾಗಿ ಆಡಬಹುದಾದ ಹಲವು ಆಟಗಳಿವೆ. ವಿಸಂಕೇತೀಕರಣ ಅಥವಾ ಧ್ವನಿ-ಚಿಹ್ನೆ ಘಟಕಗಳನ್ನು ಸ್ವಯಂಚಾಲಿತವಾಗಿ ಅರ್ಥಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವುದನ್ನು ಕಲಿಯುವುದು ಓದಲು ಕಲಿಯುವ ಮತ್ತು ಆತ್ಮವಿಶ್ವಾಸವನ್ನು ಸಂಪಾದಿಸುವ ಮತ್ತು ತಿಳಿದಿರುವ ಮತ್ತು ತಿಳಿಯದ ಪಠ್ಯಗಳೊಂದಿಗೆ ವ್ಯವಹರಿಸುವ ಸಾಮರ್ಥ್ಯವನ್ನು ಪಡೆಯುವ ಅತ್ಯಂತ ಪ್ರಮುಖ ಅಂಶವಾಗಿದೆ.

ಗ್ರಂಥಾಲಯಗಳು ಮತ್ತು ಓದುವ ಕೇಂದ್ರಗಳು- ಪುಸ್ತಕಗಳಿಗೆ ಪ್ರವೇಶ: ಪುಸ್ತಕಗಳಲ್ಲಿ ಆಸಕ್ತಿಯನ್ನು ಉಳಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು, ಮಕ್ಕಳು ಯಾವುದೇ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಸುಲಭವಾಗಿ ಮತ್ತು ಮುಕ್ತವಾಗಿ ನೋಡಬಹುದಾದ ವಿವಿಧ ರೀತಿಯ ಉತ್ತಮವಾಗಿ ಚಿತ್ರಿಸಲಾದ, ವಯಸ್ಸಿಗೆ ಸೂಕ್ತವಾದ ಪುಸ್ತಕಗಳು ಮತ್ತು ಓದುವ ಸಾಮಗ್ರಿಗಳಿಗೆ ಸುಲಭ ಪ್ರವೇಶವನ್ನು ಖಚಿತಪಡಿಸಿಕೊಳ್ಳುವುದು ಬಹಳ ಮುಖ್ಯ.

ಈ ಮೂಲಭೂತ ಅಂಶಗಳನ್ನು ಸಂಯೋಜಿಸುವ ಪರಿಣಾಮಕಾರಿ ತರಗತಿಯ ಚಟುವಟಿಕೆಗಳನ್ನು ಇಡೀ ವರ್ಷಕ್ಕೆ ಹೇಗೆ ವಿನ್ಯಾಸಗೊಳಿಸುವುದು ಎಂಬುದು ಆರಂಭಿಕ ಹಂತದ ಭಾಷಾ ಅಭಿವೃದ್ಧಿಯಲ್ಲಿ ಇರುವ ಸವಾಲು.

ಮಾತನಾಡಲು ಮತ್ತು ಕಾಗದದ ಮೇಲೆ ತಮ್ಮನ್ನು ವ್ಯಕ್ತಪಡಿಸಲು ಆಗಾಗ್ಗೆ ದೊರಕುವ ವೈವಿಧ್ಯಮಯ ಅವಕಾಶಗಳು ಬರೆಯಲು ಮತ್ತು ಓದಲು ಅಗತ್ಯವಾದ ಪೂರ್ವಸಿದ್ಧತಾ ಹಂತಗಳಾಗಿವೆ. ಒಟ್ಟಾರೆ ಭಾಷೆಯ ಬೆಳವಣಿಗೆಗೆ, “ಮಾಡು-ಹೇಳು-ಓದು-ಬರೆ” ಚಟುವಟಿಕೆಗಳನ್ನು ಸಂಯೋಜಿಸುವುದು ಪರಿಣಾಮಕಾರಿಯಾಗಿದೆ. ಪ್ರತಿ ಪದದ ಮೇಲೆ ಬೆರಳನ್ನು ಇಟ್ಟು ಗಟ್ಟಿಯಾಗಿ ಓದುವುದು, ಓದಿದ ಪಠ್ಯವನ್ನು ಚರ್ಚಿಸುವುದು, ಸಾಮಾನ್ಯ ಪದಗಳನ್ನು ಕಂಡುಹಿಡಿಯುವುದು, ಅವುಗಳನ್ನು ಬರೆಯುವುದು, ಕಥೆಯ ಆಧಾರದ ಮೇಲೆ ಚಿತ್ರಗಳನ್ನು ಬರೆಯುವುದು ಮುಂತಾದ ಚಟುವಟಿಕೆಗಳ ಸಂಯೋಜನೆಯು ಮಾತನಾಡಲು, ಓದಲು ಮತ್ತು ಬರೆಯಲು ಬಲವಾದ ಅಡಿಪಾಯಕ್ಕೆ ಕಾರಣವಾಗುತ್ತದೆ.

ಮಕ್ಕಳು ಪ್ರತ್ಯೇಕವಾಗಿ ಕಲಿಯುತ್ತಾರೆ. ಅವರು ಗುಂಪುಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಚೆನ್ನಾಗಿ ಕಲಿಯುತ್ತಾರೆ. ಕೆಲವೊಮ್ಮೆ ಅವರನ್ನು ಏಕಾಂಗಿಯಾಗಿ ಬಿಡಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ ಮತ್ತು ಸ್ವತಃ ಓದುವುದಕ್ಕೆ ಪ್ರಯತ್ನಿಸುವ ಅವಕಾಶಗಳನ್ನು ಮತ್ತು ವಸ್ತುಗಳನ್ನು ಒದಗಿಸಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಇನ್ನಿತರ ಸಮಯಗಳಲ್ಲಿ ಅವರಿಗೆ ರಚನೆಯ ಅಗತ್ಯವಿರುತ್ತದೆ. ಇಂದಿನ ಎಲ್ಲಾ ಚಿಕ್ಕ ಮಕ್ಕಳನ್ನು ಆತ್ಮವಿಶ್ವಾಸವುಳ್ಳ, ಸಾಮರ್ಥ್ಯವುಳ್ಳ ಮತ್ತು ಕುತೂಹಲ ಉಳಿಸಿಕೊಂಡ ಭಾಷಣಕಾರರು, ಓದುಗರು, ಬರಹಗಾರರು ಮತ್ತು ನಾಳಿನ ಕಲಿಕಾರ್ಥಿಗಳಾಗಿ ಪರಿವರ್ತಿಸುವಲ್ಲಿ ಇವು ಬಹಳ ಪ್ರಮುಖವಾಗುತ್ತವೆ.

ಈ ಮಟ್ಟದಲ್ಲಿ ತ್ವರಿತ ಬದಲಾವಣೆ ಸಂಭವಿಸಬಹುದೇ? ಕಳೆದ ಕೆಲವು ವರ್ಷಗಳಲ್ಲಿ, ಮಧ್ಯಪ್ರದೇಶ, ಛತ್ತೀಸ್‌ಗಢ, ಹಿಮಾಚಲ ಪ್ರದೇಶ ಮತ್ತು ಮಹಾರಾಷ್ಟ್ರದಂತಹ ಹಲವಾರು ದೊಡ್ಡ ರಾಜ್ಯಗಳಲ್ಲಿ ಮೂಲಭೂತ ಓದುವ ಮಟ್ಟದಲ್ಲಿ ಗಣನೀಯ ಬದಲಾವಣೆಯನ್ನು ನಾವು ನೋಡುತ್ತೇವೆ. ಈ ಗಮನಾರ್ಹ ಮತ್ತು ಗಣನೀಯ ಬದಲಾವಣೆಗಳು ಹಲವಾರು ಅಂಶಗಳ ಫಲಿತಾಂಶವಾಗಿದೆ. ಅವುಗಳೆಂದರೆ, ಕೇಂದ್ರೀಕೃತ ಮತ್ತು ಸ್ವಷ್ಟವಾದ ಕಲಿಕೆಯ ಗುರಿಗಳು, ಸರ್ಕಾರದೊಳಗಿನ ದೃಢವಾದ ನಾಯಕತ್ವ, ಶಿಕ್ಷಕರ ತರಬೇತಿಯ ಹೊಂದಾಣಿಕೆ ಮತ್ತು ಈ ಗುರಿಗಳನ್ನು ಸಾಧಿಸಲು ಕ್ಷೇತ್ರ ಬೆಂಬಲ ಮತ್ತು ಓದುವ ಅಭಿಯಾನವನ್ನು ಬೆಂಬಲಿಸಲು ಗ್ರಾಮ ಮಟ್ಟದಲ್ಲಿ ದೊಡ್ಡ ಪ್ರಮಾಣದ ಭಾಗವಹಿಸುವಿಕೆ. ಕೆಲವು ರಾಜ್ಯಗಳು ಕಡಿಮೆ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಮೂಲಭೂತ ಓದುವ ಮಟ್ಟದಲ್ಲಿ ದೊಡ್ಡ ಬದಲಾವಣೆಗಳನ್ನು ತರಲು ಸಾಧ್ಯವಾದರೆ, ನಾವು ಪ್ರಸ್ತುತ ಹೊಂದಿರುವ ಸಂಪನ್ಮೂಲಗಳಿಂದಲೂ ಇದು ಸಾಧ್ಯ ಎಂದು ನಮಗೆ ತಿಳಿದುಬರುತ್ತದೆ.

ನಮ್ಮ ತರಗತಿಯಲ್ಲಿ, ನಾವು ಸಿದ್ಧಾರ್ಥ್ ಕಥೆಯಲ್ಲಿ ಮುಂದಿನ ಪ್ಯಾರಾಗ್ರಾಫ್‌ಗೆ ತೆರಳಿದ್ದೇವೆ. ನಾನು ಮೊದಲು ಪ್ಯಾರಾಗ್ರಾಫ್ ಅನ್ನು ಗಟ್ಟಿಯಾಗಿ ಓದಿದೆ. ನಂತರ ನಾನು ಪ್ರತಿ ಪದದ ಕೆಳಗೆ ನನ್ನ ಬೆರಳನ್ನು ಇಟ್ಟು ಮತ್ತೆ ಓದಿದೆ. ನಾನು ಓದಿದಂತೆ ನಾನು ಏನು ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದೇನೆ ಎಂದು ತರಗತಿಯ ಎಲ್ಲರೂ ನೋಡಬಹುದು. ಇಲ್ಲಿಯೂ ಕೆಲವು ಕ್ಲಿಷ್ಟ ಪದಗಳಿವೆ. ನಾವು ಅವುಗಳನ್ನು ಜೋರಾಗಿ ಓದುತ್ತೇವೆ. ನಾನು ಓದಿದ್ದನ್ನು ಕುರಿತು ಈಗ ನಾವು ಮಾತನಾಡುತ್ತೇವೆ. “ದೇವದತ್ತ ನಮ್ಮ ಕಥೆಯಲ್ಲಿ ಬಂದಿದ್ದಾನೆ. ತಾನು ಬಾಣವನ್ನು ಹೊಡೆದು ಹಂಸವನ್ನು ಕೆಳಗೆ ಉರುಳಿಸಿದ ಕಾರಣಕ್ಕೆ ಆ ಹಂಸವು ತನ್ನದು ಎಂದು ಸಿದ್ಧಾರ್ಥನಿಗೆ ಹೇಳುತ್ತಾನೆ”. ಕಥೆಯಲ್ಲಿ ಸಿದ್ಧಾರ್ಥ ಮತ್ತು ದೇವದತ್ತರ ಹಾಗೆ, ನನ್ನ ತರಗತಿಯ ಮಕ್ಕಳು ಅದು ಯಾರ ಹಂಸ ಎಂಬ ಬಗ್ಗೆ ವಾದಿಸುತ್ತಾರೆ. ನಾನು ಅವರು ಹೇಳುವುದನ್ನು ಕೇಳಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತೇನೆ. ನಂತರ ನಾನು ಪ್ಯಾರಾಗ್ರಾಫ್ ಅನ್ನು ಮತ್ತೊಮ್ಮೆ ಜೋರಾಗಿ ಓದಿದೆ. ಮಕ್ಕಳು ತಮ್ಮ ಪಠ್ಯಪುಸ್ತಕದಲ್ಲಿರುವ ವಾಕ್ಯಗಳನ್ನು ಕೇಳುತ್ತಾರೆ

ಮತ್ತು ಅರ್ಥಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆ. ನಾನು ಓದುತ್ತಿರುವಾಗ ಅವರ ಬೆರಳುಗಳು ಪದದಿಂದ ಪದಕ್ಕೆ ಪುಟದಾದ್ಯಂತ ಚಲಿಸುತ್ತವೆ. “ಮೇರೆ ಜೈಸೆ ಕೌನ್ ಪಡೇಗಾ?” (ನನ್ನ ಹಾಗೆ ಯಾರು ಓದುತ್ತೀರಿ?) ಎಂದು ನಾನು ಕೇಳುತ್ತೇನೆ. ಒಬ್ಬ ಹುಡುಗನು ತರಗತಿಯ ಮುಂದೆ ಬಂದು ತನ್ನ ಪಠ್ಯಪುಸ್ತಕವನ್ನು ಹಿಡಿದು ಓದುತ್ತಾನೆ. ಅದರಲ್ಲಿ ಅರ್ಥದಷ್ಟು ಓದುವುದು ಮತ್ತು ಅರ್ಥದಷ್ಟು ಓದುವಂತೆ ನಟಿಸುವುದು ಆಗಿತ್ತು. ಆದರೆ ಪ್ರಯತ್ನ ಶ್ಲಾಘನೀಯ. ಒಬ್ಬೊಬ್ಬರಾಗಿ ಮಕ್ಕಳು ಬಂದು ಓದಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸುತ್ತಾರೆ. ಈ ದಿನಕ್ಕೆ ನಾವು ಮುಗಿಸುತ್ತೇವೆ. ಎಲ್ಲರೂ ತಮ್ಮ ಬ್ಯಾಗ್‌ಗಳನ್ನು ಕಟ್ಟಿಕೊಂಡು ಹೊರಡಲು ತಯಾರಾಗುತ್ತಾರೆ. ಶಾಲೆಯ ಕಾಂಪೌಂಡ್‌ನಿಂದ ಹೊರಡುವ ಮಕ್ಕಳನ್ನು ನಾನು ನೋಡುತ್ತಿದ್ದಂತೆ, ಹಲವಾರು ಮಕ್ಕಳು ಬಿಲ್ಲು ಮತ್ತು ಬಾಣಗಳನ್ನು ಹೊತ್ತಂತೆ ನಟಿಸುವುದು ಮತ್ತು ಆಕಾಶದಲ್ಲಿ ಅದೃಶ್ಯ ಹಂಸಗಳನ್ನು ಗುರಿಯಾಗಿಸುವುದನ್ನು ಮಾಡುತ್ತಿರುತ್ತಾರೆ. ಇನ್ನೂ ಕೆಲವರು ನಾವು ಪಠ್ಯದಲ್ಲಿ ಓದಿದಂತೆಯೇ, ಅವರ ತೋಟದಲ್ಲಿ ರಾಜಕುಮಾರ ಸಿದ್ಧಾರ್ಥನಂತೆ ಅಡ್ಡಾಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆ.

ರುಕ್ಮಿಣಿ ಬ್ಯಾನರ್ಜಿ ಅವರು ೧೯೯೬ ರಿಂದ ‘ಪ್ರಥಮ್’ ನೊಂದಿಗೆ ಇದ್ದಾರೆ (www.pratham.org). ಅವರು ASER ಕೇಂದ್ರದ (www.asercentre.org) ನಿರ್ದೇಶಕರೂ ಆಗಿದ್ದಾರೆ. ಅವರನ್ನು ಇಲ್ಲಿ ಸಂಪರ್ಕಿಸಬಹುದು- rukmini.banerji@gmail.com.